

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce J. U., zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem v Chrudimi, Havlíčkova 99, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, Pardubice, Komenského náměstí 125, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2005, čj. KrÚ 16369/2005 OOP OVV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 15. 12. 2005, čj. 54 Ca 6/2005-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- I. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím žalobou napadeným změnil rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Chrudim (správní orgán I. stupně) ze dne 22. 6. 2005, čj. OSP/3785/2004-176/04, tak, že uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku úmyslného způsobení škody na cizím majetku poškozením věci z takového majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 27. 8. 2004 v areálu obchodní společnosti P., s. r. o., kovovým trnem úmyslně poškodil pneumatiku pravého zadního kola osobního automobilu zn. D., ve vlastnictví poškozeného T. Š. Za spáchání přestupku žalovaný uložil žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 50 odst. 2 zákona o přestupcích pokutu ve výši 1200 Kč. Dále žalovaný uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1000 Kč (§ 79 odst. 1 zákona o přestupcích, za použití vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb.).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, který ji rozsudkem ze dne 15. 12. 2005, čj. 54 Ca 6/2005-20, zamítl.

Krajský soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že v posuzované věci neshledal v procesu hodnocení důkazů správními orgány žádné logické pochybení. O pravosti a vysoké míře vypovídací hodnoty výpovědi svědka M. N., který z jeřábu viděl, jak se osoba přesně odpovídající popisu žalobce v inkriminované době ohýbala k zadnímu kolu poškozeného vozidla, svědčí okolnost, že výpověď byla učiněna bezprostředně po poškození vozidla. Přesvědčivost uvedené výpovědi byla významně podpořena výpovědí svědka M. B., který potvrdil výhledové podmínky jeřábníka ve vztahu k místu poškození vozidla a upřesnil, že před poškozením vozidla na něj jeřábník činil posunky směrem k předmětnému vozidlu. Výpověď svědka M. N. byla potvrzena rovněž výpovědí poškozeného. Věrohodnost uvedených svědků, kteří se s žalobcem znají toliko od vidění, nebyla ve správním řízení zpochybněna. Výpověď svědka S. I. P., kterému žalobce řekl, že házel kovové ježky pod nějaké auto, představuje odlišný zdroj důkazu. Nelze přitom pouze na základě tvrzení žalobce bez dalšího uzavřít, že svědek není věrohodný. Takový závěr nelze učinit ani na základě svědectví Ing. V. J., z něhož vyznívá předpojatý vztah vůči tomuto svědkovi, ale nevypovídá o jeho pravdomluvnosti či případných pohnutkách k poškození žalobce. Žalovaný se věrohodností svědků zabýval dostatečně. Proti námitce žalobce, že se v areálu firmy nachází větší množství obdobných volně ležících předmětů, svědčí skutečnost, že při ohledání místa spáchaného přestupku nebyl nalezen žádný obdobný kovový předmět, a rovněž výpověď svědka M. N., který označil předmětný kovový trn za odlišný od ostatních volně ležících kovových předmětů a za účelově upravený. Rovněž není důvodná žalobní námitka, že nebylo provedeno ohledání místa činu, neboť Policie České republiky místo skutku prošetřila a pořídila situační náčrt poškozeného vozidla a fotodokumentaci. Krajský soud uzavřel, že neshledal žádné z tvrzených porušení procesních práv žalobce, nepřímé důkazy v posuzované věci tvoří uzavřený, logicky provázaný, a ničím nenarušený okruh a vedou k jedinému skutkovému závěru, a sice že žalobce spáchal popsáný skutek ve formě úmyslného zavinění. Žalovaný pak tento skutek správně kvalifikoval jako přestupek proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že ve skutečnosti jsou stížní námitky podřaditelné důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť stěžovatel namítal vady řízení před správním orgánem, které mohly ovlivnit zákonnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti (obdobně jako v žalobě) tvrdil, že svědek M. N. nemohl z kabiny jeřábu (ve vzdálenosti nejméně 23 m od místa poškození vozidla) vidět, jak se stěžovatel ohýbá k zadnímu kolu zaparkovaného vozidla, a jeho tvrzení je pouhou spekulací. Svědek M. B. pak nepotvrdil ani to, že viděl, jak se stěžovatel ohýbá k zadnímu kolu zaparkovaného vozidla. Svědek S. I. P. měl za trvání pracovního poměru rozpor se stěžovatelem, jeho pracovní poměr zanikl pro neuspokojivé pracovní výsledky a zřejmě z těchto důvodů poskytl křivé svědectví. Pokud by stěžovatel skutečně spáchal popsáný skutek, bylo by nelogické, aby se o tom zmiňoval právě před svědkem P. O pracovních výsledcích svědka P. a stěžovatele podal svědectví Ing. V. J. Žádný ze svědků ve správním řízení neuvedl, že viděl, jak stěžovatel klade ocelový trn k pneumatice pravého zadního kola poškozeného automobilu, celé obvinění je založeno na nepřímém důkazu (svědectví M. N.) ve spojení s ostatními „zjištěnými“ nepřímými důkazy (svědectví M. B. a S. I. P.). Správní orgány se nezabývaly otázkou, zda mohl svědek M. N. z kabiny jeřábu popsáný skutek vidět, sporné je rovněž zaparkování poškozeného automobilu.

Žalovaný se ztotožnil s právním názorem soudu uvedeným v napadeném rozsudku a navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). O věci usoudil takto:

Provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybnuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru.

V posuzované věci správní orgány vycházely především z výpovědi svědka M. N. o tom, že z jeřábu na vzdálenost cca 23 m viděl, jak se osoba přesně odpovídající popisu stěžovatele v inkriminované době ohýbala k zadnímu kolu poškozeného vozidla. Tato výpověď byla podpořena výpovědí svědka M. B., který potvrdil výhledové podmínky jeřábíka ve vztahu k místu poškození vozidla a uvedl, že před poškozením vozidla na něj jeřábík činil posunky směrem k předmětnému vozidlu. Svědek M. B. rovněž uvedl, že stěžovatel v inkriminované době opravoval stroj cca 30 až 40 m od prostoru pod jeřábem. Posledně citovanou výpověď potvrdil ve správním řízení i stěžovatel, když uvedl, že se v předmětné době pohyboval ve vzdálenosti cca 20 až 30 m od poškozeného vozidla (v kasační stížnosti uvedl vzdálenost cca 15 až 20 m). Shora uvedené výpovědi jsou v souladu rovněž s výpovědí poškozeného. Svědek S. I. P. vypověděl, že se mu stěžovatel pochlubil, že házel kovové ježky pod nějaké auto. Správní orgány vycházely také ze situačního náčrtu poškozeného vozidla a z fotodokumentace, kterou pořídila Policie České republiky při ohledání místa.

Správní orgány se věrohodností svědků dostatečně zabývaly. Věrohodnost výpovědí M. N., M. B. a poškozeného nebyla ve správním řízení nijak zpochybněna, když bylo zjištěno, že se se stěžovatelem znají toliko od vidění. Pokud jde o svědka S. I. P., ten měl podle tvrzení stěžovatele za trvání pracovního poměru (který již zanikl) se stěžovatelem rozpory, což potvrdila i výpověď svědka Ing. V. J. Z výpovědi posledně uvedeného svědka však vyplývá předpokládaný vztah vůči svědku P., neboť se o něm vyjádřil tak, že „*jeho temperament odpovídá oblasti, ze které pochází*“, ale nevyplývá z ní nic o pravdomluvnosti či případných pohnutkách svědka P. k poškození stěžovatele. Svědectví Ing. V. J. o pracovních výsledcích svědka P. a stěžovatele není pro posouzení věci relevantní. Správní orgány se dostatečně zabývaly rovněž výhledovými možnostmi svědka M. N. z kabiny jeřábu na místo poškození vozidla (srov. str. 3 odst. 5 a 6 rozhodnutí žalovaného), vycházely přitom zejména z výpovědi svědka M. B. Zaparkování poškozeného vozidla jednoznačně vyplývá ze situačního náčrtu a z fotodokumentace, které na místě skutku pořídila Policie České republiky.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nepřímé důkazy (svědecké výpovědi svědků M. N., M. B., S. I. P. a poškozeného) spolu v posuzované věci obsahově plně korespondují a odpovídají časové a logické posloupnosti jednotlivých dějů v návaznosti na spolehlivě zjištěné skutečnosti (např. ze situačního náčrtu poškozeného vozidla a z fotodokumentace, pořízenými Policií České republiky). Nepřímé důkazy tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec. Výpovědi svědků nebyly zpochybněny: ničím neprokázané tvrzení stěžovatele nemůže věrohodnost svědků relevantním způsobem samo o sobě zpochybnit. Nejvyšší správní soud neshledal v procesu hodnocení důkazů správními orgány žádné pochybení. Krajský soud proto správně žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud zhodnotil všechny stížní námitky jako nedůvodné a protože v řízení nevyšly najevo vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 101 odst. 1, věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by mu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. května 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu